Augustinus, Aurelius: Opuscula

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 20 Mar. 1489, 1489 Seite 407

mihi: vt reddā debita mea da mihi in decem ānos fundū victorianēsē. Et h̄ falsum est. Sz fuit vñ rumor nasceret̃. Fecit debita reddenda. a nob reddita sunt partim vñ potuerūt. Remāsit aliq̇d qđ nō debebat̃ etiā monasterio illi. quod ꝑ ip̄m deꝰ instituit. Cū ḡ remansisset: cepimus q̄rere: vñ debitū redderemꝰ. Ad cōductionē ip̄ius fundi nullus accessit: nisi q̄draginta solidos offerēs pensionē. Sz vidimꝰ fundū ampliꝰ posse dare. Et vt celeriꝰ debitū redderet̃. cōmisi fidei eius vt de ip̄a ꝯductione lucra non req̇rerent fratres: sed q̇cq̇d daret fundꝰ de ip̄is fructibꝫ: imputarēt ad debitū. Fide agitur. Paratꝰ est p̄sbyter vt aliū cōstituā: q̇ de fructibꝫ fratribꝫ reddat. Ex numero vestro sit aliq̇s cui hoc cōmittā. ex numero ip̄oꝝ q̇ ad nos talia ꝑtulerūt. Sūt enim in vob hoīes religiosi: qui eū rumore falso rep̄hensum eē doluerūt: et tñ crediderunt factū. Ex ip̄is ergo aliq̇s veniat ad nos: suscipiat possessionē. omēs fructus precijs suis fidelit̃ vendat: vt reddi possit faciliꝰ qđ debet̃: et hodie recedit inde cura p̄sbyteri. Locus etiā ip̄e vbi monasteriū ꝯstitutū est: a memorato honorabili filio meo eleusino ip̄i p̄sbytero barnabe donatꝰ est. Anteq̄ȝ ordinaret̃ p̄sbyter: in ip̄o loco monasteriū instituit. Sz tamē qꝛ nomīe ip̄ius donatꝰ erat locus: mutauit instrumēta. vt nomīe monasterij possideat̃ de fundo victorianēsi. Ego rogo. ego hortor. ego peto: vt si q̇s religiosus est: fide agat: ⁊ exhibeat eccl'ie istam oꝑam: vt cito debitū reddat̃. Quod si nemo de laicis fuerit inuēt'ꝰ: ego prepono aliū: iā iste illuc nō accedit. Quid vultis ampliꝰ? Nemo laceret seruos dei. qꝛ non expedit lacerātibꝫ. Seruis dei q̇dē merces falsis detractiōibꝫ crescit: sed crescit etiā pena detrahentibꝫ. Nā nō sine causa dictū est. Gaudete ⁊ exultate qñ detrahunt de vob: dicētes falsa: qꝛ merces vestra magna est in cel'. Nolumus cū detrimēto vr̄o magnā habere mercedē. Minus ibi habeamꝰ: ⁊ tamen vobiscum ibi regnemus. Amen.

Expliciūt duo sermones aurelij Augustini de vita ⁊ moribꝫ clericorū.

¶ Ex libro retractationū beati augustini in librū de vera religione eiusdem.

DE vera religione librū scripsi. in q̇ multiplicit̃ ⁊ copiosissime disputat̃: vnū verū deū. i. trinitatē patrē ⁊ filiū ⁊ sp̄ūm sctm̄: religiōe vera colendū: ⁊ q̄nta misericordia eiꝰ ꝑ tꝑalē dispēsationē ꝯcessa sit hoībꝫ christiana religio. q̇ v̄a religio ē ⁊ ad eundē cultū dei queādmodū sit hō q̄dā sua vita coaptādus. Maxie tñ ꝯtra duas naturas manicheoꝝ liber hic loq̇tur. In h̄ libro q̇dā loco. Sit inq̄ȝ tibi manifestū atq̄ȝ ꝑceptū nullū errorē in religiōe eē potuisse: si aīa ꝓ deo suo nō coleret aīā aut corpꝰ aut fantasmata sua. Hic aīam pro vniuersa creatura incorꝑali posui: nō loquēs more scripturaꝝ. q̄ aīā qñ nō trāslato v̄bo vtunt̃ nescio vtꝝ velint ītelligi nisi eā q̄ viuūt aīalia mortalia. in q̇bus ⁊ hoīes sunt: q̄ȝ diu mortales sunt. Paulo post aūt eūdē sensū meliꝰ sum breuiꝰq̄ȝ cōplexus. Ubi dixi. Nō ḡ creature potius q̄ȝ creatori fuiamꝰ. nec euanescamꝰ ī cogitatiōibꝫ nr̄is. ⁊ ꝑfecta religio ē. Creaturā q̇ppe vno noīe vtrāq̄ȝ. i. sp̄ūalē corporalēq̄ȝ significaui. Restat qđ ibi dixi. aut fantasmata sua. ꝓpt̃ qđ hic dixi: nec euanescāꝰ in cogitatiōibꝫ nr̄is. Itē q̄ dixi: ea ē nr̄is tꝑibꝫ christiana religio. quā cognoscere ac sequi securissima ⁊ certissima salꝰ est: s̄m h̄ nomē dictū ē: ñ s̄m ip̄ā rē cuiꝰ h̄ nomē ē. Nā res ip̄a q̄ nūc christiana religio nūcupat̃: erat ⁊ apđ ātiq̇s. nec defuit ab initio generis hūani. q̄usq̄ȝ ip̄e christꝰ veīret ī carne: vñ v̄a religio q̄ iā erat cepit appellari christiana. Cū enim eum post resurrectionē ascensionēq̄ȝ ī celū cepissent ap'li predicare: ⁊ plurimi crederent primum apud antiochiam: sicut scriptum est appellati sunt discip'li christiāi. Propt̃ea dixit. hec ē nr̄is tꝑibꝫ christiana religio. ñ qꝛ p̄oribꝫ tꝑibꝫ ñ fuit: sz qꝛ posterioribꝫ hoc nomen accepit. Alio

http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-298/0407
TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG